

det det Standpunkt, som Flertallet i Finansudvalget har indtaget.

Neergaard: Den ærede Ordfører sagde, at Mindretallet, for hvilket jeg er Ordfører, grumme nødig indstillede Andragendet. Deri tager den ærede Ordfører fejl. Naar vi have indstillet Andragendet, er det, fordi vi have været overbeviste om Indstillingens Berettigelse, og vi ere paa ingen Maade gaaede grumme nødig til denne Indstilling. Hvis den ærede Ordfører havde sagt, at vi naturligvis kunde være i nogen Tvivl om, hvorvidt det overhovedet kunde føre til noget Resultat at indtage en Mindretalsstilling, naar Flertallet ikke vilde følge os, kunde det være mere rigtigt. Vi kunde naturligvis nok begribe, at vor Mindretalsindstilling næppe vilde trænge igennem i Salen, naar vi stode alene her i Tinget, men derfor kan den ærede Ordfører ikke slutte sig til nogen Lunkenhed over for Sagen selv; denne kan være rigtig god, og navnlig skulde det undre mig efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for den paagældende Valgkreds, om man ikke skulde finde Anledning til at underkaste Sagen fornyet Overvejelse.

Ordføreren (Busk): Ja, saa vil jeg gerne vide, hvad det skulde betyde, at da vi havde gjort Sagen færdig i Udvalget, og jeg som Ordfører havde faaet Ordre til at lade Betænkningen afgaa, og vi alle sammen vare enige om, at Engesvang ikke skulde indstilles, fik jeg bagefter Meddelelse om, at de tre Herrer, som havde underskrevet denne Mindretalsindstilling, vilde have en anden Indstilling angaaende dette Punkt. Ja, det forbavsede mig noget, og det gav mig Anledning til at faa Anelser, for jeg syntes, at jeg havde Kendsgerninger her at holde mig til. Naar vi sidde og behandle en Sag i Udvalg, og ingen finder Anledning til at indtage Særstandpunkt, og Betænkningen ligger fuldt færdig, og jeg har faaet Ordre til at lade den rentrykke, men der saa imidlertid kommer Bud til mig, at man vil have det forandret, saa antyder det ikke, at de Herrer have været saa meget hidsige paa denne Indstilling, for saa havde de nok sagt det i Tide. Det var Grunden til, at jeg havde en Anelse. Skulde den være fejl, er det meget kedeligt, men jeg antager, at Flertallet er saa stærkt repræsenteret her i Tinget, at det nok vil følge Flertallets Indstilling, og saa vil der jo

ikke ske nogen Skade, saa vil det ikke blive henvist.

Neergaard: Nu glæder det mig alt-saa, at den ærede Ordfører er kommen over paa den rette Side. Der var ikke nogen Lunkenhed hos os lige over for Sagen selv, men der kunde nok være nogen Tvivl om, hvorvidt vi skulde gøre en Mindretalsindstilling eller ikke. Det ansaa vi os ikke for berettigede til uden Konference med det Medlem, der særlig havde baaret Sagen frem, den paagældende Kreds's Repræsentant, og denne Konference fik vi først paa et sent Stadium, men dog ikke for sent, siden det lykkedes os at faa Indstillingen med.

K. M. Klausen: Jeg har som Mindretal tilladt mig at gøre en Indstilling angaaende Andragende Nr. 3, som er indgivet fra nogle fast autoriserede Kulmaalere i Kjøbenhavn, i alt i et Antal af 18. Saa mange vare de den Gang, de indsendte deres Andragende for 2 Aar siden, senere ere 2 af dem afgaaede ved Døden, saaledes at det nu kun drejer sig om 16. Disse Folk have været ansatte som autoriserede Kulmaalere her i Kjøbenhavn og have haft deres Erhverv ved dette Arbejde, indtil Loven af 26de Marts 1896 udkom. Denne Lov er af en saadan Beskaffenhed, at den har gjort disse Folk overflødige, saaledes at de ved denne Lov have mistet deres Erhverv. De have, oplyse de, indtil denne Lov udkom, kunnet have en aarlig Indtægt af en 13—1600 Kr.; men siden denne Lov af 1896 er udkommen, hvorved deres Virksomhed er bleven overflødiggjort, have de slet ingen Indtægt haft som autoriserede Kulmaalere. Nu er det, disse Folk mene, at da de have været ansatte ved Kulmaalingen her i Kjøbenhavn og have mistet deres Erhverv derved, at Lovgivningen har givet en Lov, som har overflødiggjort dem, maa de have et billigt Krav paa, at Statskassen tog noget Hensyn til dem og gav dem, om ikke en aarlig Pension, saa dog i det mindste en Understøttelse en Gang for alle. Det er, som sagt, 2 Aar, siden de første Gang henvendte sig her, og de have endnu intet Svar faaet. Deres Sag har ikke vundet Tilslutning hos Udvalgets Flertal, jeg staa alene som Mindretal og foreslaar at henvise denne Sag til vor højtærede Indenrigsminister. Det forekommer mig, at der er al Grund til at tage Hensyn til disse Folks Andragende. De have henvendt sig